

## Arrest

nr. 285 714 van 6 maart 2023  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U, A. S. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Ghaziabad, een dorp gelegen in het Tagab district van de provincie Kapisa. U woonde er met uw vrouw en drie kinderen, alsook uw moeder, twee zussen en uw broer N. (...). U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging nooit naar school. U heeft uw gehele leven in Ghaziabad gewoond. Uw familie heeft al jarenlang problemen in de regio. Dertien jaar geleden werd uw broer A. (...) gedood door een vijandige familie die banden had met de taliban. Er was immers een ruzie tussen uw neef en één van de zonen van de vijandige familie. Toen A. (...) tussenkwam werd hij neergeschoten. Vele jaren gingen voorbij toen plots ook uw broer N. (...) werd gedood door dezelfde vijandige familie. Ze hadden immers schrik dat N.*

(...) later wraak zou nemen vanwege A. (...). Jaren later werd u dan gevisieerd door deze vijandige familie én de taliban. U verkreeg een dreigbrief en meerdere dreigtelefoontjes. Hierna ging u naar Kabul waar u drie maanden lang verbleef in het ziekenhuis omwille van hartproblemen. Gezien uw leven in gevaar was vanwege de taliban, keerde u nog één keer terug naar uw geboortedorp om afscheid te nemen vooraleer het land te verlaten. U verliet het land via Iran om dan naar Turkije te gaan. Vervolgens maakte u de oversteek naar Bulgarije om via Servië naar Oekraïne te gaan, waar u werd onderschept en opgesloten wegens uw illegale binnenkomst. Via onbekende landen kon u dan Duitsland bereiken. Tenslotte arriveerde u in België. U dient hier op 24 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een brief van de overheid ter staving van uw problemen en het bijbehorende postpakket.

Op 1 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Op 1 juli 2021 tekende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of de Raad) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. U voegde geen nieuwe documenten toe aan het verzoekschrift gericht aan de Raad. Op 26 augustus 2021 trok de Commissaris-generaal de beslissing in naar aanleiding van de gewijzigde situatie in Afghanistan. Op 6 september 2021 werd uw beroep door de RvV verworpen. Op 7 september 2021 maakt uw advocaat per e-mail een door de dorpsoudsten ondertekende verklaring ter bevestiging van uw problemen over aan het CGVS.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw verklaringen dat u kampt met psychische klachten en geheugenverlies dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Hoewel het belang van eventuele medische stukken ter bevestiging van uw aangehaalde psychologische klachten benadrukt werd tijdens uw persoonlijk onderhoud, hebt u geen dergelijke stukken neergelegd. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook toe nog geen psycholoog te hebben geraadpleegd. U legt evenmin medische stukken met betrekking tot uw ingeroepen hartproblemen neer. Nochtans verklaart u dat kort voor uw vertrek uit Afghanistan in de hoofdstad Kabul werd gehospitaliseerd omwille van problemen aan het hart. U stelt het CGVS dan ook niet in staat uw aangehaalde gezondheidsklachten op objectieve wijze na te gaan.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofdte tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 april 2021. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent het conflict ten basis van al uw problemen allerminst kan overtuigen. Zo stelt u dat uw broer A. (...) 13 jaar voor het plaatsnemen van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 21 april 2021 werd gedood door een familie met nauwe banden met de taliban (CGVS p. 16,17). Over de juiste talibanactiviteiten van deze familie kan u echter bijzonder weinig vertellen. U beweert dat het hooggeplaatste leden van de taliban waren maar kan niet specificeren wat deze personen dan juist deden voor de taliban. Gevraagd naar de activiteiten van de familie stelt u op uiterst stereotiepe wijze: "De taliban zijn wrede mensen, ze doden overheidspersoneel, ze veroorzaken problemen voor mensen, zoals diegene die ze ons bezorgden." (CGVS p. 21). Uw poging tot verduidelijking is ook allesbehalve specifiek, zo stelt u: "Ze maakten bommen voor de taliban, ze stelen

zaken van andere mensen, ze doden overheidspersoneel, en vochten samen met de taliban." (CGVS p. 21) Deze uiterst oppervlakkige platitudes getuigen allerminst van een doorleefde ervaring met deze familie. U verklaart verder dat de gehele familie bestaat uit commandanten en officieren van de taliban en al sinds een zeer geruime tijd bij de Islamitische groepering zaten (CGVS p. 21). Tegelijkertijd verklaart u dat er geen enkel lid van de familie omkwam in gevechten met de overheid (CGVS p. 21). Dit doet verbazen. Kapisa was immers jarenlang deel van het strijdtoneel tussen de overheid en de taliban (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). Men zou dan ook redelijkerwijze verwachten dat er slachtoffers vielen aan de kant van deze talibanfamilie, temeer daar ze minstens al dertien jaar lang bij de taliban zaten en het zagezegd om commandanten ging (CGVS p. 21). Dat een familie van hooggeplaatste taliban gedurende dertien jaar lang geen slachtoffers zou kennen, is wel heel onwaarschijnlijk. Uw verklaring dat er geen doden vielen bij deze familie omwille van de algehele afwezigheid van de overheid kan niet op bijval rekenen. Uit objectieve informatie blijkt immers dat er wel degelijk een overheidsaanwezigheid was in Kapisa en dat ze veelal in conflict traden met de taliban (CGVS p. 21; zie informatie toegevoegd aan blauwe map). Uw bewering dat deze familie tot de elite van de taliban behoorde, kan aldus niet overtuigen. Ook het conflict waardoor uw broer A. (...) werd neergeschoten doet de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaart u dat uw neef, Ah. (...), een lid van de talibanfamilie sloeg (CGVS p. 16,22). Hierop brak er een gevecht los en kwam uw broer A. (...) om (CGVS p. 16,22,23,24). Op bevreedende wijze ontsnapte Ah. (...) echter aan enige verdere vervolging. U verklaart immers dat Ah. (...) pas jaren later een natuurlijke dood stierf (CGVS p. 22). Gezien de klaarblijkelijke bloedlust van de talibanfamilie zou men verwachten dat ze Ah. (...) genadeloos zouden doden. Hij was immers degene die een lid van hun familie had aangevallen. Het tegendeel bleek echter waar, Ah. (...) bleef nog jaren leven en stierf allerminst een gewelddadige dood. Het is echter uw extreme vaagheid rondom de dood van uw broer A. (...) die met verstomming slaagt. U stelt dat er een gevecht uitbrak waarbij A. (...) werd gedood (CGVS p. 16,22). Gevraagd naar een gedetailleerde beschrijving stelt u: "Het gevecht brak los, ze schoten mijn broer neer, en dan was het gedaan, nadien hebben de taliban ons huis aangevallen met een raket." (CGVS p. 22). Deze uiterst oppervlakkige beschrijving biedt geen zicht op dit gevecht, dus werd er u nogmaals gevraagd om gedetailleerd te beschrijven wat er gebeurde: "Mijn broer had er een gevecht, dan was het gevecht gedaan. Mijn broer A. (...) stond op het dak van het huis, ze schoten hem dood." (CGVS p. 22). Ook al werd u meermaals gewezen op het belang van gedetailleerde verklaringen, ontbreekt elk detail. Dit getuigt allerminst van een doorleefde ervaring. Gevraagd naar wat er vervolgens gebeurde, stelt u plots dat uw andere broer N. (...) werd gedood door de talibanfamilie (CGVS p. 22). U maakt hier maar liefst een sprong van minstens zeven jaar. N. (...) werd immers zes of mogelijks twee jaar geleden gedood, waarover later meer (CGVS p. 17,18). Hoewel u net werd gewezen op het belang van gedetailleerde verklaringen maakt u een verbluffende tijdssprong, hetgeen opnieuw allerminst doorleefd overkomt. Van de raketaanval waar u eerder gewag van maakte, zei u niets. Wanneer u dan wel wordt bevraagd over deze raketaanval blijft u opnieuw bijzonder vaag. "Ze waren aan het wegvlugten, de commandant liep weg toen ze die raket afvuurden.", zegt u (CGVS p. 23). Teneinde deze verwarrende zinsnede te verduidelijken, werd u bevraagd over wat er juist gebeurde met betrekking tot de raketaanval, waarop u volledig naast de kwestie antwoordt: "Ze waren machtige mensen, ze vielen ons huis aan toen het gevecht was." (CGVS p. 23). Bij een tweede poging werd u met drang gevraagd om gedetailleerd te vertellen wat er gebeurde tijdens deze zogenaamde raketaanval: "Het gevecht begon, we waren kinderen, ze doodden mijn broer, nadien stuurden ze ons weg van het dorp, we gingen naar een ander dorp." (CGVS p. 23) U blijkt gewoonweg niet in staat om enige detail te verschaffen, en springt van de hak op de tak tussen verschillende gebeurtenissen zonder enige verdere duiding. Een derde maal bevraagd wanneer deze raketaanval dan plaatsvond, zegt u dat dit op het moment was dat uw broer werd neergeschoten (CGVS p. 23). Gezien uw uiterst vage beschrijvingen in dit verband, is dit weinig verhelderend. De gevolgen van deze raketaanval zijn ook uiterst schimmig. U stelde initieel dat uw huis werd vernietigd, en dat jullie bleven wonen in het huis (CGVS p. 23). Opnieuw polsend naar meer detail, en expliciet gevraagd om compleet te zijn in uw verklaringen zegt u: "Ik had problemen, die raakten niet opgelost, ik verliet het land." (CGVS p. 23) Uw onwil om duidelijke antwoorden te bieden grenst werkelijk aan het absurde en getuigt van weinig goede trouw van uwer zijde. Er werd u vervolgens nogmaals gewezen op het belang van uw medewerking met betrekking tot het verdere verloop van uw vervolging. Plots verklaarde u dan dat uw familie er bleef wonen, in het geheim, bij uw oom (CGVS p. 23). De ene keer dat u wel een duidelijk antwoord gaf, sprak u zichzelf meteen tegen. Immers, luttele momenten voordien zei u dat uw familie bleef wonen in hun huis (CGVS p. 23). Deze cascade van buitengewone vage verklaringen en tegenstrijdigheden boezemt weinig vertrouwen in. Van enige logica in uw verklaringen is ook geen sprake. Zo verklaart u dat uw familie 'in het geheim' verbleef bij uw oom (CGVS p. 23). Tegelijkertijd verklaart u dat uw oom nabij het huis van uw familie woonde, wat enige geheimhouding toch zeer moeilijk zou maken daar de vijandige talibanfamilie uw eigen burens zijn (CGVS p. 20,22). Dat uw familie 'in het geheim' zou kunnen leven terwijl de talibanfamilie vrijwel ernaast zou wonen, is wel zeer onwaarschijnlijk. Temeer daar uw familie nog jarenlang en tot op heden zou verblijven op die locatie (CGVS p. 23). Indien uw familie

werkelijk in éénzelfde dorp verbleef als de talibanfamilie dan had enige geheimhouding onmogelijk geweest.

Het volgende punt in uw relaas, met name de dood van uw broer N. (...) (N. (...)), is wederom vervuld met vaagheden en doordrongen van tegenstrijdigheden. U verklaarde dat uw broer N. (...) het volgende doelwit was van de talibanfamilie. Ze vermoordden hem omdat ze schrik hadden dat N. (...) wraak zou nemen vanwege A. (...) (CGVS p. 17,24,25). Althans, u denkt dat uw broer werd vermoord. U verklaarde immers: "Ik weet niet of mijn andere broer werd gedood, of hij werd gedood [...]" (CGVS p. 24). Deze uiterst bevreemdende uiting van uwer wege boezemt alvast weinig vertrouwen in. N. (...) was ook al 25 jaar oud vooraleer hij zou zijn gedood door de talibanfamilie (CGVS p. 25). Het doet de vraag rijzen waarom de talibanfamilie zo lang zou wachten met het neutraliseren van N. (...). N. (...) was immers al reeds een geruime tijd een volwassen man en zou dus al lange tijd een gevaar voor de talibanfamilie gevormd hebben. Men zou dan ook verwachten dat de talibanfamilie daadkrachtig zou optreden tegenover N. (...), in plaats van hem jarenlang in leven te laten. Het is echter uw chronologische verwarring omtrent de dood van N. (...) die werkelijk alle verbeelding tart. U verklaarde initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat N. (...) zes jaar geleden werd gedood (CGVS p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingszaken op 5 oktober 2020 zei u echter iets anders, N. (...) werd volgens u toen twee jaar geleden gedood (zie vragenlijst DVZ). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u plots dat N. (...) effectief twee jaar geleden werd gedood (CGVS p. 18). U bent er zeker van dat N. (...) twee jaar terug werd gedood (CGVS p. 18). Nochtans beweert de brief die u neerlegt ter staving van uw problemen iets anders. Deze brief stelt dat N. (...) werd gedood in 1392, acht jaar geleden (Gregoriaanse kalender: maart 2013/maart 2014). Nogmaals geconfronteerd met deze tegenstrijdige informatie, stelt u plots dat de brief eigenlijk zes jaar moet zeggen (CGVS p. 18). Telkens u geconfronteerd wordt met onduidelijkheden, past u de datum van het overlijden van uw broer N. (...) aan. U verklaart hierbij dat 'uw brein niet langer werkt' en u zich niet langer kan concentreren (CGVS p. 18). Nochtans werd er net gepauzeerd in het persoonlijk onderhoud en had u aldus de kans om op adem te komen (CGVS p. 17). Het heeft er alle schijn naar dat u gewoon niet in staat bent om op eenduidige wijze uw relaas te vertellen, daar het maar een weinig overtuigende fictie van uwer zijde betreft. Deze vaststelling wordt geschraagd door uw, wederom, vage beschrijvingen van zijn dood. Gevraagd naar de juiste omstandigheden van de dood van N. (...) stelt u: "Hij werd gedood vanwege dat probleem, die mensen doodden hem." (CGVS p. 24). U kan ditmaal wel enige verduidelijking bieden door te stellen dat N. (...) werd neergeschoten voor uw huis (CGVS p. 24). U kan echter geen duidelijkheid verschaffen over enig tijds kader. Zo heeft u geen enkel idee hoelang na uw huwelijk dit was, terwijl u al zeker 16 jaar oud was toen u huwde (CGVS p. 24, 25). Dit gepaard met de eerdere vermelde chronologische tegenstrijdigheden, wekken wederom de indruk dat u deze gebeurtenissen niet heeft meegemaakt. Indien uw broer N. (...) werkelijk werd gedood zou u toch enige duidelijkheid moeten kunnen verschaffen over wanneer dit gebeurde, temeer daar u expliciet stelde dat dit ergens na uw trouw gebeurde (CGVS p. 24,25). U kan de dood van N. (...) zelfs niet kaderen tegenover deze belangrijke mijlpaal in uw leven, hetgeen allerm minst de indruk wekt dat u waarachtig bent in uw verklaringen. U maakte in dit verband enkele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (dd. 10/05/2021). U stelt hierin met klem dat N. (...) werkelijk zes jaar geleden werd gedood, en dat u enkel verward was met betrekking tot de juiste chronologie. Deze post-factum vaststelling verklaart niet waarom u geen zinnig en coherent antwoord kon verschaffen met betrekking tot de chronologie tijdens het persoonlijk onderhoud zelf. Wat betreft uw bewering dat u geen kennis had van de kalender vanwege uw gebrek aan scholing, mag er van een volwassen man toch worden verwacht dat hij toch een concept heeft van wat een jaar is (CGVS p.4,5,26). Temeer daar u tijdens het persoonlijk meerdere malen naar specifieke data verwijst in het verleden (CGVS p. 7,9,11,16,18,19,22,27).

Tenslotte is er nog het vraagstuk betreffende uw eigen, persoonlijke vervolging. U stelt dat de talibanfamilie u uiteindelijk begon te viseren. Ze bedreigden u telefonisch en via een dreigbrief (CGVS p. 17,19,25). Wanneer u deze dreigementen zou hebben ontvangen of wie ze juist ontving, is opnieuw allesbehalve een uitgemaakte zaak. U verklaart dat de taliban u opbelden, tot tweemaal toe op één dag (CGVS p. 26,27). Hierna zouden de taliban een dreigbrief hebben gegeven aan uw moeder. U zou deze brief hebben ontvangen toen u in een ziekenhuis in Kabul lag (CGVS p. 19,27). Na deze dreigementen te hebben ontvangen, verliet u het land (CGVS p. 17,19,27). De dreigbrief die uw familie ontving, getuigt echter van een ander verhaal. Deze brief is namelijk gedateerd van begin 1397 (maart 2018- maart 2019 volgens de Gregoriaanse kalender; CGVS p. 17). U beweert tegelijkertijd stevast dat u Afghanistan pas verliet in de winter van 1398 (2019 volgens de Gregoriaanse kalender; CGVS p. 7,27). Dat u deze dreigbrief ontving net voor uw vertrek uit Afghanistan, blijkt dus niet te kloppen. Geconfronteerd met deze discrepantie stelt u op weinig verduidelijkende wijze dat de taliban de brief aan uw moeder gaven en u verder van niets afweet (CGVS p. 27). U slaagt er wederom niet om de zoveelste tegenstrijdigheid in uw relaas te verklaren. Het valt ook op dat de dreigbrief van de taliban op zeer onpersoonlijke wijze is opgesteld. Er wordt enkel in algemene termen gesteld dat u een crimineel zou zijn die betrokken is bij

vele misdaden en hiervoor moet worden gestraft (CGVS p. 17). Van de vorige problematiek die uw familie ervoer, zoals uw twee broers die werden gedood, werd met geen woord gerept. Indien de taliban uw familie werkelijk decennialang vervolgde, zou men verwachten dat hun dreigementen toch enig gewag van deze jarenlang problematiek zouden maken. Het tegendeel bleek echter waar, u wordt in algemene termen beschuldigd van misdaden te hebben gepleegd, hetgeen allerm minst getuigt van een werkelijke persoonlijke vervolging. Uw gedrag in het licht van deze dreigementen getuigt ook allerm minst van iemand wiens leven werd bedreigd door de taliban. Nadat u de dreigementen verkreeg, verbleef u naar eigen zeggen drie maanden lang in Kabul. Desondanks dat u aldus op een veilige afstand van de taliban was, besloot u toch terug te keren naar Ghaziabad (CGVS p. 19,20,27,28). U verbleef vervolgens maar liefst twee dagen in Ghaziabad (CGVS p. 28). Dit alles terwijl de taliban u meerdere malen met de dood bedreigden, en in het verleden verscheidene van uw familieleden reeds hadden gedood (CGVS p. 28). Dat u uw leven zo zou riskeren door terug te keren naar Ghaziabad, getuigt van een buitenzinnig gebrek aan voorzichtigheid in uw hoofde. Temeer daar u hierna gewoonweg terugkeerde naar Kabul om vandaaruit naar Europa te vertrekken. Uw tweedaagse terugkeer naar Ghaziabad grenst aan het suïcidale aan en is bijgevolg ook uitermate ongeloofwaardig. Indien uw leven werkelijk werd bedreigd door de taliban, zou u niet teruggekeerd zijn naar het dorp waar al uw problemen zich afspeelden.

Het geheel van uw verklaringen is op zulke schrijnende wijze tegenstrijdig, vaag en incoherent dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De documenten die u in dit verband neerlegt, kunnen op geen enkele wijze deze ongeloofwaardige verklaringen remediëren. De dreigbrief die u ontving en de brief ter staving van uw problemen komen immers allesbehalve overeen met uw eigen verklaringen over uw vervolging, zoals hierboven werd uiteengezet. Dit terwijl zulke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De overige documenten die u neerlegt, met name een schooldocument, uw taskara en de taskara van uw vader slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Er wordt immers op heden niet getwijfeld aan uw identiteit en herkomst.

Nadat het dossier werd ingetrokken omwille van de machtsovername door de taliban in augustus 2021, overhandigde uw advocaat nog een attest ondertekend door districtshoofd en dorpshef waarin uw problemen worden bevestigd. Ook dit document slaagt er niet in bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. Zoals reeds aangehaald kan zulk document uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Ook hier dient er te worden vermeldt er een hoog niveau van corruptie in Afghanistan heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (zie info toegevoegd aan blauwe map).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 16 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

<https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op

<https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op

[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel u aangeeft dat u hartproblemen heeft en ook het psychologisch moeilijk hebt, kunnen uw aangehaalde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. U legt geen medische stukken neer aangaande uw eventuele moeilijkheden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48/3, 48/4, 48/6 en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1, 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Verder merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 17 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormeld artikel zou hebben geschonden. Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 17 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Inzake de door verzoekende partij aangehaalde psychische klachten, geheugenproblemen en hartproblemen, wordt door de commissaris-generaal op het volgende gewezen: *“Wat betreft uw verklaringen dat u kampt met psychische klachten en geheugenverlies dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Hoewel het belang van eventuele medische stukken ter bevestiging van uw aangehaalde psychologische klachten benadrukt werd tijdens uw persoonlijk onderhoud, hebt u geen dergelijke stukken neergelegd. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook toe nog geen psycholoog te hebben geraadpleegd. U legt evenmin medische stukken met betrekking tot uw ingeroepen hartproblemen neer. Nochtans verklaart u dat kort voor uw vertrek uit Afghanistan in de hoofdstad Kabul werd gehospitaliseerd omwille van problemen aan het hart. U stelt het CGVS dan ook niet in staat uw aangehaalde gezondheidsklachten op objectieve wijze na te gaan.”*. Tot op heden laat verzoekende partij na enig bewijs bij te brengen ter staving van haar beweerde psychische klachten en hartproblemen, laat staan dat zij aantoonde dat zij ten gevolge hiervan niet in staat zou zijn om een procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Uit de DVZ-verklaring, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, gedurende hetwelk verzoekende partij werd bijgestaan door haar advocaat, blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van psychische en/of fysieke problemen, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

2.2.6. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Wat betreft vooreerst het betoog van verzoekende partij dat zij doordat zij niet opnieuw gehoord werd na de machtsovername door de taliban niet de kans heeft gekregen om te verduidelijken waarom zij thans bijzonder in gevaar is nu de taliban aan de macht zijn, benadrukt de Raad evenwel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben

teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineestortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoekende partij in het verzoekschrift.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij, die op 16 april 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt haar evenwel niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken. Immers kan verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

*In casu* is de Raad van oordeel dat verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. Verzoekende partij heeft deze mogelijkheid ook benut, nu zij in haar verzoekschrift uitgebreid ingaat op haar vrees om bij terugkeer als een tegenstander van het nieuwe regime te worden beschouwd, in het bijzonder doordat zij drie jaar in het buitenland heeft gewoond en een ‘verwesterd’ profiel heeft. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift wordt bij huidig arrest overigens terdege rekening gehouden (zie *infra*).

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoekende partij derhalve niet aannemelijk dat zij de gewijzigde situatie in haar herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat zij zodoende opnieuw dient te worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.2.8. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van een jarenlang conflict tussen haar familie en een familie die banden heeft met de taliban, en in het kader waarvan haar twee broers A. en N. reeds gedood werden (notities CGVS, p. 17-18).

2.2.9. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met een familie die banden heeft met de taliban, en dit aangezien:

- (i) verzoekende partij bijzonder weinig kan vertellen over de juiste talibanactiviteiten van deze familie;
- (ii) het niet plausibel is dat een familie van hooggeplaatste taliban gedurende dertien jaar lang geen slachtoffers zou kennen, zoals zij nochtans beweert;
- (iii) het gezien de klaarblijkelijke bloedlust van de talibanfamilie voorts evenmin aannemelijk is dat bij het conflict waarbij haar broer A. omkwam, haar neef Ah. ontsnapte aan enige verdere vervolging vanwege de familie, terwijl hij nochtans degene was die een lid van hun familie had aangevallen;
- (iv) verzoekende partij extreem vaag blijft rondom de dood van haar broer A.;
- (v) verzoekende partij ook over de raketaanval bijzonder vaag blijft en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gevolgen van deze raketaanval, met name de vraag of haar familie nadien in hun huis bleef wonen dan wel (in het geheim) hun intrek nam in het huis van haar oom;
- (vi) het evenmin steek houdt dat haar familie 'in het geheim' zou kunnen leven bij haar oom, terwijl de talibanfamilie vrijwel ernaast zou wonen, temeer daar haar familie nog jarenlang en tot op heden zou verblijven op die locatie;
- (vii) verzoekende partij ook over de dood van haar broer N. erg vaag blijft en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij gedood werd;
- (viii) wat betreft de bedreigingen die zij persoonlijk ontving,
  - (a) haar verklaringen over wanneer zij de dreigbrief ontving niet stroken met de inhoud van de door haar neergelegde dreigbrief,
  - (b) de dreigbrief zelf allerminst getuigt van een werkelijke persoonlijke vervolging en op zeer onpersoonlijke wijze is opgesteld, en,
  - (c) ook haar gedrag in het licht van deze dreigementen geenszins getuigt van iemand wiens leven werd bedreigd door de taliban, nu zij immers besloot om vanuit Kabul nog voor twee dagen terug te keren naar Ghaziabad, om vervolgens gewoonweg terug te keren naar Kabul om van daaruit naar Europa te vertrekken.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.10. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van (één versie van) reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.11. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich er grotendeels toe beperkt één versie van haar tegenstrijdig bevonden verklaringen te bevestigen. Meer bepaald geeft zij aan dat *“na de raketaanval (...) zijn huis (werd) beschadigd en dat hij met zijn familie bij zijn oom ging wonen”*, dat *“zijn broer werd gedood door de Taliban enkele jaren na de dood van A. (...) en vóór zijn huwelijk”* en dat *“het ongeveer zeven-acht jaar geleden was”*, en dat *“hij uit Afghanistan is vertrokken 3 maanden nadat zijn familie de brief van de Taliban heeft ontvangen”*.

De Raad wijst er evenwel op dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, op te heffen, in het bijzonder deze inzake de gevolgen van de raketaanval, de dood van haar broer N. en wanneer haar familie de dreigbrief van de taliban ontving. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekende partij nog lijkt voor te houden nooit te hebben verklaard dat haar broer N. na haar huwelijk werd gedood en dat dit verkeerd werd genoteerd, bemerkt de Raad evenwel dat zij blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat haar broer N. na haar huwelijk gedood werd: *“Mijn broer A. werd gedood, ik had geen vrouw toen, mijn moeder vond me een vrouw, en dan*

*trouwde ik en mijn broer werd nadien gedood"* (notities CGVS, p. 25). Bovendien werd haar nadien nog de vraag gesteld hoelang na haar huwelijk haar broer N. gedood werd, waarop verzoekende partij zonder meer antwoordde dit niet te weten en dat zij nog jong was toen zij trouwde (notities CGVS, p. 26). In alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij de *protection officer* gecorrigeerd zou hebben indien zij werkelijk bedoeld had dat haar broer N. voor haar huwelijk gedood werd.

Verder meent verzoekende partij dat de vaststelling dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard zou hebben dat haar broer N. twee jaar geleden gedood werd berust op een vergissing, stellende dat zij de vragen niet kon volgen en dacht dat gevraagd werd naar haar vertrek uit Afghanistan. De Raad meent evenwel dat deze uitleg niet kan overtuigen. Immers blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de gestelde vragen duidelijk betrekking hadden op de dood van haar broer N. en geenszins voor interpretatie vatbaar zijn (zie notities CGVS, p. 19). Evenmin concretiseert verzoekende partij hoe de gestelde vragen tot verwarring zouden hebben geleid waardoor zij zou hebben gedacht dat gevraagd werd naar haar vertrek uit Afghanistan. Bovendien kan ook uit haar antwoorden niet worden afgeleid dat zij de vraag/vragen verkeerd had begrepen en blijkt daarentegen dat zij wel degelijk begreep dat gevraagd werd naar de dood van haar broer N. (notities CGVS, p. 19). Zij het ten slotte nog benadrukt dat verzoekende partij, die initieel tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar broer N. zes/zeven jaar geleden gedood werd (notities CGVS, p. 19), bij confrontatie met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar broer N. twee jaar geleden gedood werd, aangaf dat dit correct was en zij vervolgens nog tot tweemaal toe bevestigde dat het twee jaar geleden was dat haar broer N. gedood werd (notities CGVS, p. 19). Stellen dat verzoekende partij telkens gedacht zou hebben dat gevraagd werd naar haar vertrek uit Afghanistan, is dan ook geenszins plausibel. Overigens verklaart zij hiermee evenmin haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij duidelijk voorhield dat haar broer twee jaar geleden door de taliban werd gedood (administratief dossier, stuk 7, 'dossier voor intrekking', deel 7, 'deel DVZ', verklaring DVZ, vraag 17).

Waar verzoekende partij in dit verband nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met haar opmerkingen inzake de notities van haar persoonlijk onderhoud die zij overmaakte aan de commissaris-generaal, stelt de Raad evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, doch dat geoordeeld werd dat haar opmerkingen niet kunnen overtuigen. Meer bepaald motiveert verwerende partij desbetreffend terecht als volgt: *"U maakte in dit verband enkele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (dd. 10/05/2021). U stelt hierin met klem dat N. (...) werkelijk zes jaar geleden werd gedood, en dat u enkel verward was met betrekking tot de juiste chronologie. Deze post-factum vaststelling verklaart niet waarom u geen zinnig en coherent antwoord kon verschaffen met betrekking tot de chronologie tijdens het persoonlijk onderhoud zelf. Wat betreft uw bewering dat u geen kennis had van de kalender vanwege uw gebrek aan scholing, mag er van een volwassen man toch worden verwacht dat hij toch een concept heeft van wat een jaar is (CGVS p.4,5,26). Temeer daar u tijdens het persoonlijk meerdere malen naar specifieke data verwijst in het verleden (CGVS p. 7,9,11,16,18,19,22,27)."* De Raad bemerkt hierbij nog dat het gegeven dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 57/5<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet over de mogelijkheid beschikt om haar opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te bezorgen aan de commissaris-generaal geenszins inhoudt dat alle opmerkingen die zij of haar raadsman meedelen automatisch aanvaard of als bewezen beschouwd moeten worden (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 100).

2.2.12. Ook een loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd, het tijdsverloop sinds de feiten en haar ongeschoold profiel kan niet volstaan ter verschoning van haar uitermate vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij volgens haar verklaringen desalniettemin reeds 12 jaar oud was toen haar broer A. gedood werd, en 19 of 23 jaar, al naargelang haar verklaringen, toen haar broer N. het leven liet (notities CGVS, p. 11 en 19). Van dergelijke bepalende ervaringen kan aangenomen worden dat deze in het geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, waardoor in alle redelijkheid van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij hiervan in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven. Gelet op de impact die de dood van eerst haar broer A. en vervolgens haar broer N. ongetwijfeld had op haar familie, kan bovendien worden aangenomen dat zowel deze gebeurtenissen als de ouders, *i.e.* de talibanfamilie, nadien in de jaren na hun dood nog ter sprake kwamen binnen hun familie, temeer nu het conflict met de

talibanfamilie in het kader waarvan zij werden gedood bleef voortduren en ook verzoekende partij zelf nog kort voor haar vertrek uit Afghanistan persoonlijk bedreigd werd. Haar jonge leeftijd en het tijdsverloop sinds de feiten vormen dan ook geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de talibanfamilie, de dood van haar broers en de overige gebeurtenissen die binnen dit conflict zouden hebben plaatsgevonden. Ook haar verklaring ongeschoold te zijn kan niet verklaren waarom zij de door haar aangehaalde gebeurtenissen niet eenduidig in de tijd kan situeren, nu, zoals reeds terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, van een volwassen man verwacht mag worden dat hij toch een concept heeft van wat een jaar is en zij bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud meerdere malen zelf naar specifieke data verwijst in het verleden.

Verder meent de Raad dat, nog daargelaten de vaststelling dat zij ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ook het loutere gegeven dat haar familie na de raketaanval op hun huis in het geheim bij haar oom ging wonen niet kan verklaren waarom verzoekende partij nauwelijks informatie heeft over de talibanfamilie waarmee haar familie reeds gedurende jaren een conflict heeft, noch vormt het een uitleg voor het tevens onaannemelijke karakter van haar verklaringen over deze talibanfamilie en de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden in het kader van dit conflict.

2.2.13. Inzake haar korte terugkeer van Kabul naar haar dorp, stelt verzoekende partij dat beslissingen niet altijd redelijk zijn. Het betrof in de eerste plaats een emotionele keuze nu zij haar familie een laatste keer wilde zien.

De Raad oordeelt evenwel dat deze emotionele overweging allerminst in verhouding staat tot het risico dat zij nam door terug te keren naar haar dorp. Immers blijkt uit haar eigen verklaringen dat zij diende te vrezen voor haar leven, nu de taliban haar meerdere malen met de dood bedreigden en in het verleden verscheidene van haar familieleden doodden (notities CGVS, p. 17 en 28). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij naar haar dorp zou terugkeren, indien haar leven werkelijk op het spel stond. De terugkeer van verzoekende partij naar haar dorp ondergraaft dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.14. Waar verzoekende partij het nog betreurt dat tijdens haar persoonlijk onderhoud vooral open vragen werden gesteld in plaats van meer specifieke vragen die haar in de juiste richting hadden kunnen sturen, stelt de Raad evenwel vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoekende partij, naast open vragen, waarbij zij vrij de gebeurtenissen die geleid hebben tot haar vertrek uit Afghanistan kon vertellen, wel degelijk ook (tal van) gerichte vragen werden gesteld teneinde meer verduidelijking te krijgen inzake de door haar aangehaalde problemen met de talibanfamilie. Verzoekende partij heeft dan ook uitgebreid de mogelijkheid gekregen om desbetreffend duidelijkheid te verschaffen, waardoor haar argument niet aanvaard kan worden ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Zij het hierbij nog bemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden en dat er alzo sprake zou zijn van een gebrekkige onderzoeksingesteldheid, niet dienstig.

2.2.15. De Raad kan voorts de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de overgemaakte stukken bijtreden. De commissaris-generaal stelt terecht:

*“De documenten die u in dit verband neerlegt, kunnen op geen enkele wijze deze ongeloofwaardige verklaringen remediëren. De dreigbrief die u ontving en de brief ter staving van uw problemen komen immers allesbehalve overeen met uw eigen verklaringen over uw vervolging, zoals hierboven werd*

*uiteengezet. Dit terwijl zulke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.*

*De overige documenten die u neerlegt, met name een schooldocument, uw taskara en de taskara van uw vader slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Er wordt immers op heden niet getwijfeld aan uw identiteit en herkomst.*

*Nadat het dossier werd ingetrokken omwille van de machtsovername door de taliban in augustus 2021, overhandigde uw advocaat nog een attest ondertekend door districtshoofd en dorpshef waarin uw problemen worden bevestigd. Ook dit document slaagt er niet in bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. Zoals reeds aangehaald kan zulk document uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Ook hier dient er te worden vermeldt er een hoog niveau van corruptie in Afghanistan heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (zie info toegevoegd aan blauwe map)."*

2.2.16. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.17. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) 'verwestering'. Zij zet uiteen dat terugkeerders zowel dreigen te worden vervolgd door de taliban, omdat zij zullen worden beschouwd als 'besmet' met de westerse waarden, evenals door de lokale gemeenschap.

In navolging van de commissaris-generaal, wijst de Raad er in dit verband vooreerst op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de beschikbare landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

Verder komt uit de beschikbare landeninformatie tevens naar voren dat Afghanen die uit Europa naar Afghanistan terugkeren door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoekende partij om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

*In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Immers komt zij niet verder dan het verwijzen naar het gegeven dat zij intussen meer dan drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en naar haar verblijf in Europa. Zij stelt voorts dat zij zich westers kleedt, dat zij geen baard heeft en haar haar op een moderne manier draagt. Verder stelt zij dat zij haar integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Echter brengt zij geen enkele concrete informatie aan, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat zij alhier een westerse kleding- en haarstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afgaanse waarden en normen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoekende partij de islam als religie aanhangt (notities CGVS, p. 7). Tevens heeft zij nog contact met haar familie (notities CGVS, p. 8-9). Bovendien was verzoekende partij reeds meerderjarig bij haar vertrek uit Afghanistan, alwaar zij haar vormende jaren heeft doorgebracht. De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij weliswaar beweert dat zij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat zij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.18. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een ruim familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 8-10), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precare sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Vooreerst kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de huidige economische en humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk overwegend werd veroorzaakt en beïnvloed door de machtsovername door de taliban zelf en de gevolgen daarvan. Immers, zoals omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Waar verzoekende partij benadrukt dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban, meent de Raad dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. Er ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoekende partij.

2.2.19. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie bekritiseert, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, hierbij verwijzend naar een analyse van Nansen d.d. 23 juni 2022 waarin een gelijkaardige kritiek wordt geuit, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is

van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

2.2.20. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Wat betreft het aangehaalde arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, onderstreept de Raad nog dat er thans voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.2.21. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.24., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.22. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.23. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers is het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard, waarbij slechts in beperkte mate burgerslachtoffers vallen.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Waar verzoekende partij betoogt dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, benadrukt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoekende partij komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto*

en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

In zoverre verzoekende partij, met haar uiteenzetting over het uitvoeren van een Fact-Finding Mission, *in casu* naar Afghanistan, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Inzake de bemerking dat de bestreden beslissing geen analyse bevat van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, namelijk Kapisa, duidt de Raad er evenwel op dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Kapisa, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de “COI Focus” betreffende “Afghanistan – veiligheidssituatie” van 5 mei 2022 (p. 20), evenmin aanleiding geeft tot een reëel risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de situatie in Kapisa niet volledig past in en derhalve afwijkt van de motivering van verwerende partij naar het geheel van Afghanistan als dusdanig. Deze motivering vindt bovendien verder haar bevestiging in de in de aanvullende nota van verwerende partij van 13 februari 2023 vermelde recente rapporten, waaronder EUAA Country Guidances en COI’s, van augustus, september en november 2022 en januari 2023.

Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre verzoekende partij desbetreffend verwijst naar haar psychische klachten en hartproblemen, dient herhaald te worden dat verzoekende partij hiervan niet het minste bewijs bijbrengt. Bovendien concretiseert zij op geen enkele wijze hoe deze elementen aanleiding zouden geven tot een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ten slotte bemerkt de Raad ook hier dat haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en in het bijzonder het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, niet dienstig is in haar verweer, nu deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Tevens herhaalt de Raad dat er thans voldoende informatie voorligt over de actuele (veiligheids)situatie in Afghanistan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.24. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 4 en 5), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 april 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.25. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.26. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT